

september 2016

Atlantik 2016

Argentina

1. september 2016, četrtek

Puerto Iguazu (Argentina) - Foz do Iguazu (Brazilija)

Solo efectivo se nadaljuje tudi pri večerji. Najine zaloge pesosov kopnijo kot sneg spomladi. In ko zjutraj zahtevajo za bus solo efectivo, bankrotirava. Edina varianta, ki nama še preostane je efectiva v dolaresih. Menjalni tečaj v takih primerih, se pa itak ve, kakšen je. Solo efectivo je tudi vstopnina v (državni) narodni park in solo efectivo je za (monopolistične) avtobusne karte do vhoda v park. Avtobus v Brazilijo je solo efectivo in pralnica perila tudi (edino slednje dvojje je logično). Solo efectivo. Ko bi bila možna vsaj blagovna menjava, bi jim ponudil banane, te gredo v taki deželi sigurno dobro v promet.

Ogled slapov tukajšnji turistični delavci prodajajo kot dvodnevni. Dobro zamišljeno. En dan v Argentini in en dan v Braziliji. Slapovi so približno tako veliki, kot Viktorijini na meji med Zimbabvejem in Zambijo, ki sva si jih povsem uspešno ogledala v dveh urah. No, tukaj je na Argentinski strani lepo urejen park, z muzejem na začetku. Slapove se gleda najmanj z dveh koncev. Do obeh pelje vlak(ec) - mislim, da je še manjši, kot oni v Postonjski jami. Dvakrat sem se v Argentini peljal z vlakom in potemtakem sem že kar poznavalec njihovih železnic. Hitrost vlaka je okoli 6 km/h, višina vagona 1,8 m in širina za 3 belce ali 4 Indijance. Neudobno. Nazaj grede sva eno postajo (edino, kjer je to možno) raje kar prehodila, je bilo bolj prijetno. Še posebej, ker se je naredil praviljično lep dan. Torej - z vlakom se pripelješ do prvega dela slapov, hodiš naokoli kilometer in pol, se usedeš nazaj na vlak, pelješ dalje in spet hodiš naokoli kilometer in pol. Če bi bila potka med obema razglednima točkama, bi ogled trajal eno uro (in bi bilo kot na Viktorijinih slapovih na Zambeziju), tako traja pa 5 ur (skupaj z večkratnim čakanjem na vlak in obvezno malico). In tako je to enodnevni izlet...

Pa še besedo o slapovih. Prvi vtis je bil, da je to nekaj podobnega kot Viktorijini slapovi (in neprimerno lepše kot Niagara). Skratka, deja-vu. Ampak. To je bilo preden sva prišla nad Hudičevo žrelo. Takoj sem spremenil mnenje. To doživetje je fenomenalno! Slapove Iguazu sem videl neštetokrat na fotografijah in filmih in si nisem ustvaril pravega vtisa. Tam vse skupaj izgleda "riba ka riba". Pa ni tako. To gmoto vode, ki se zliva v brezo, to je potrebno doživeti v živo! Nobena fotografija ne more pričarati tega vtisa, prav nobena. Ogromne, ampak res ogromne, količine vode, ki se zlivajo prek skalnega roba in pri tem ustvarjajo barvne trakove. Voda, ki je tako mirna na vrhu, postane bela med padanjem v globino. Dna, kamor pada, se ne vidi. Zakrito je z vseprisotnim vodnim pišem! Pišem, ki se vsake toliko časa dvigne iz globine, da zasenči sonce (in zmoči obiskovalce). In za zraven še vse to umirjeno grmenje vode! Fantastično!

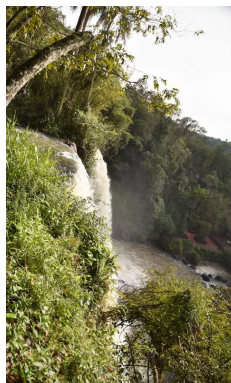
Prvi del slapov sva si ogledala praktično sama. Lepo je uživati v naravi, če je človek sam. V drugem delu pa sva nesrečno padla med skupine avtobusnih paketnih turistov in gužva na platformi je bila nezgrajna. Prerivanje za mesto ob ograji pa stalnica in fotkanje slapov brez nekaj selfistov v kadru skoraj nemogoče.

Tako, pa sva obdelala še zadnje izmed treh velikih slapov: Niagarskih, Viktorijinih in Iguazu. Mislim, da so ti slapovi najlepši. Narava, torej, je lepa. Ne pa tudi arogantni Južnoameričani. Vse je v argentinščini, (skoraj) nič ni za tuje turiste. V posmeh tujcem je pano z opisom v brailovi pisavi (v argentinščini) - verjetno ni bil še nikoli prebran, ker slepi ljudje verjetno ne hodijo sami brez spremstva na ogled naravnih lepot. Vedno in povsod, ne le tukaj, pa sta dvojezična dva napisa: Boleteria / Ticket office ter Salida / Exit. Tako smo gringoti tudi obravnavani: plačaj in odidi, vmes ni tukaj nič za tebe.

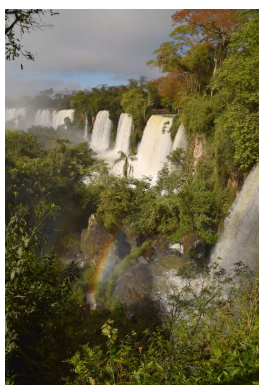
Tako, sedaj pa v Brazilijo. Pa se zaplete pri Argentincih na meji. Nimava vstopnega žiga, najina potna lista nista v računalniku. Pa se tudi hitro odplete, ko jim pokaževa stara potna lista (in ko šef potrdi, da je to čist primer). In potem se zaplete še enkrat v Braziliji. Vesna dobi tri mesece, pri meni pa to ne gre. Očitno me imajo zabeleženega skupaj z barko. Spet je potrebno kazati stari, uničeni, potni list in potem (spet po navodilih šefa) računajo in računajo in izračunajo, da mi pripada še 72 dni. No, mislim, da bom v Braziliji precej manj kot 72 dni...

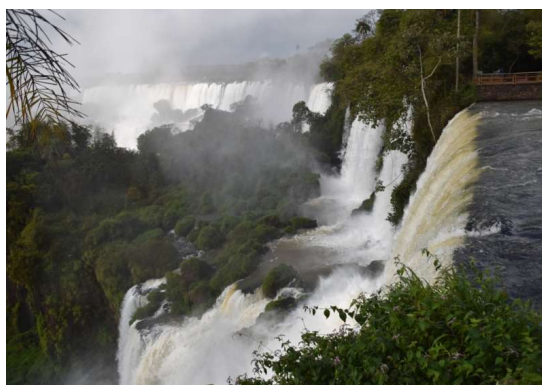
na vlak so nas dobesedno nabutali - naj bi bili kar štirje na eni klopi

že prvi slap je bil lep in mogočen

naslednji sklop slapov odličen z mavrico na vodi

toliko beline, težko fotografirati, pa tudi pršelo

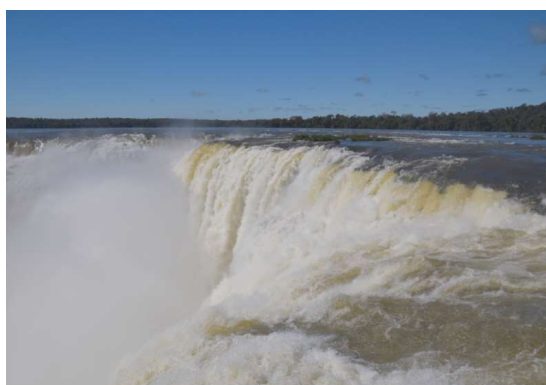
urejene poti v parku

cvetoče orhideje na drevesih

pisani ptiči navajeni ljudi

hudičevo žrelo bi nekako prevedli ta gigantski slap

toliko vode na kupu, pršelo je zelo močno...

...tako, da smo bili mokri vsi vključno s fotoaparatom

sprehajalci po parku :) z dvignjenim repom strumno korakajo in čakajo, če ti kaj pade na tla ...

tudi metuljev je bilo ogromno na kupu

Atlantik 2016

Brazilijska

2. september 2016, petek

Foz do Iguazu

Foz do Iguazu kaže precej lepši obraz, kot sva ga vajena iz Brazilijske. Joj, če se samo spomnim Olinde ali Joao Pessoa, da ne omenjam Jacare, kjer sedaj života ni. To je čisto spodobno mesto, podobno, kot so bila čilenska mesta. Precej bolj urejeno je, kot Puerto Iguazu v Argentini. Predvsem je brez smeti in blatnih kopeli pod nogami. Ampak, lepo po vrsti.

Zajtrk je neverjeten. Na voljo imava 3 (z besedo tri) vrste salame ter 2 (z besedo dve) vrsti sira, prvič v Južni Ameriki! Poleg pa še jajčka s klobaso in slanino, kot prilogo. Ter deset-ali-toliko vrst sadja, sadnih sokov in ostalih zadev. Pa samo pet vrst cukrastih zvrhov. To skoraj spada v rubriko "Še pomnite, tovariši" z dopisom "kako to izgleda v normalnem svetu".

Po zajtrku peš na terminal do omnibus (centralna postaja mestnega avtobusa) in od tam z mestno linijo na letališče. In s taksijem do bird parka in naprej na Itaipu, pa spet z busom na terminal in dalje na rodoviario (long distance bus station), pa nazaj na terminal in peš do hotela. Le zakaj nisva rentala avtočka, kot to delava običajno?

Pri nizkocenovniku ne moreva kupiti karte (niti preko neta jih nisva mogla), nimajo šalterja na letališču. Hmmm... Jih pa zato lahko pri konkurenci, normalni kompaniji in članici One World. Za iste penize, kot jih nizkocenovnik oglašuje preko neta. In končno vem, da bova na Mali v četrtek popoldan. Voila! Proti večeru si na rodoviariji kupiva še karte do Asunciona in nazaj ter Curitiba. Mednarodni avtobus je petkrat cenejši, kot lokalni. Tako, vsi prevozi so pod streho.

Slapove si nisva šla ogledovati še enkrat. Sva pa zato zavila v bird park in si v avarijih ogledala res fantastično izbiro ptic. Vsak človek ima svoje favorite, jasno, ampak meni je bil najbolj všeč Guinnessov ptiček, tucan. Res je odštekana. Vesna se je kar malo pogovarjala z njim, takole na pol metra. Seveda niso manjkali ibisi, plamenci (z nežno glasbo What a Wonderful World Luisa Armstronga za ozadje), največja ptica roparica na svetu, orel (kondor je mrhovinar) ter cela jata čudovitih arar v avariju. In pavi, nandoti, fazani, ... s celega sveta. Pa udav in anakonda, krokodili in želve od plazilcev. Res vredno ogleda!

Malo manj vreden ogleda je jez in elektrarna Itaipu, največja posamična elektrarna na svetu z instaliranimi 14 GW. Meni, kot električarju, je bilo zanimivo pogledati to megalomansko konstrukcijo, kaj več kot velikost celotne zadeve pa na uro in pol trajajočem ogledu ni bilo za videti. Razumljivo, zaradi strateške pomembnosti takega objekta (pa še na mejni reki med Brazilijo in Paragvajem je), je vse skupaj kar se da varnostno sterilno. Iz nekaj skopih podatkov, ki so na voljo obiskovalcem, pa se le da razbrati koliko je Slovenija bolj razvita od obeh držav, ki sta zgradili to čudo.

v ptičjem parku res veliko različnih vrst, a tukan je še vedno No.1

ptiči ti letajo nad glavo ter vreščijo

dva se tepeta za eno :)

dobre frizure :)

mix pisanih ptičev

orel

gospodinčna je bila očitno v bird parku in si kupila papagajsko perjanico ... ves čas jo je nosila, ko smo bili na ogledu elektrarne...no comment

elektrarna Itaipu

to elektrarno je obiskalo veliko slovencev !

kar smo smeli videti je bilo ogromno parkov, posajenih različnih dreves, grmov, celo nekaj živali vidiš - zelo lepo urejeno!

Atlantik 2016

Paragvaj

3. september 2016, sobota

Foz do Iguazu - Asuncion

Pa se gremo spet malo Ko to tamo peva. Po zajtrku, nad katerim sem ponovno šokiran (poleg jajc sta dve vrsti pečenih klobas) se odpeljeva na čakanje v čakalnico na avtobusni postaji. Bus, jasno, zamuja. Ko se s polurno zamudo končno odpeljemo, smo na busu štirje: midva, francozinja Mimi in še en fant iz Brazilije. Ampak. Ne odpeljemo se v Paragvaj, pač pa na gratis city tour. Vsaj meni tako izgleda. Najprej malo krožimo, potem se ustavimo na bencinski postaji, kjer se 400 litrov nafte toči tako počasi, da v miru (res v miru!) popijeva vsak po eno kavico (in potem še četrta ure čakava pred busom. Sledi preverjanje ne vem česa v remizi in končno povratek na avtobusno postajo, kjer možakar-šofer na sprednje okno avtobusa izobesi napis, da bus odpelje ob 11:40 (na karti piše, da odpelje ob 9:31). In se odpeljemo. In peljemo. In prečkamo mejo. In peljemo. In ustavimo. Šofer gre na wc (ki je v avtobusu). In se spet peljemo. In ustavimo. Vstopi

štopar. Pa se spet peljemo in spet ustavimo. Vstopijo prodajalci. Pa se spet peljemo in spet ustavimo. Velikokrat. Seveda je to direktni avtobus, da ne bi bilo pomote. Končna in edina uradna postaja je bus terminal Asuncion. Ampak, ne za vse. Za nas štiri, ki smo kupili karte je, štoparje pa pred tem lepo razvozi do njihovih domov. Ko to tamo peva...

Asuncion in tudi Paragvaj naju preseneti. Pozitivno. Navkljub tumornemu dnevu in dežju, ki naju spremlja celo pot (začel je, ko smo vstopili na bus in končal, ko smo izstopili). Hvala, bogovi. Pričakoval sem nekaj v slogu Bolivije, naletel pa na približno tako (ne)čistočo in razlupanost, kot v Argentini. Le cene so precej nižje in s tem value for money mnogo boljši. Ljudje pa vsi po vrsti (kar sva jih srečala) prijazni in se trudijo s komuniciranjem. Občutek dajejo, da so veseli pogovora s tujcem. Precej drugače, kot sva vajena. Ampak, to je šele prvi vtis. Bom videl, kakšen bo jutrišnji zajtrk.

Po včerajšnji dobri pizzi za večerjo (beseda bufalo mozzarella je bila v angleščino prevedena kot cheese from female of bull, hmmm...) sledi še ena dobra večerja danes. Moram priznati, da je kos mesa v ameriški instant franšizi precej boljši, kot v vseh churascarijah, parilladah, lominidah, asadariah in kar je podobnih (baje španskih) besed za grill skupaj. Večerjava v Hard Rock Cafeju.

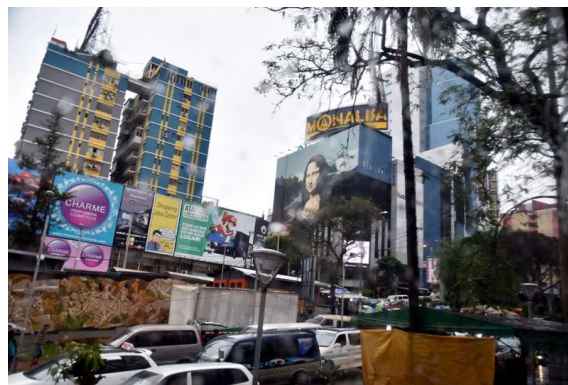
nepopisna gužva na brazilsko-paragvajski meji - a kljub temu je bil pretok zelo hiter (fotografirano skozi šipo in deževalo je celo pot!!)

no, pa smo vstopili še v eno južnoameriško državo - Paragvaj ima 7 milijonov prebivalcev

menda je v tem mestu 2500 trgovin!

mesto Ciudad del Este živi predvsem na račun trgovine z Brazilijo

hard rock cafe v Asuncionu

posneto takoj po odprtju lokala (zato je prazen)

najin hotel je v 150 let stari stavbi; neko obdobje je bila tudi bolnišnica

dnevni salon v hotelu

zelo glasna sta bila, tako, da ju nisem mogla prezreti

pavza za malico

full me je mučil firbec za ogled navičnega kluba, a nisem hotela riniti med te reveže, kot, da hodim njih gledati

leto dni star grafit - zelo lepo narisano!

4. september 2016, nedelja

Asuncion

Zajtrk je en pravi mali šok. Ni sladice! Enostavno ni sladice. Nič tortic, pit, keksov, rogljičev in podobne šare. Hej, ali je to sploh možno? Zato je pa na voljo nekaj vrst salame in sira ter precej sadja. Spet se počutim polnopravnega člana skupnosti!

Asuncion podnevi je drugačen kot ponoči. Dober vtis je malo pokvarjen. Revščina je pri dnevni svetlobi bolj vidna. Opazno je pomanjkanje denarja za adaptacije. Saj, vzdrževano je, trava pokošena, stene prepleskane, drevesa obrezana. Ampak, ko začne stoletna zgradba, park, stopnišče ali le pločnik kazati poškodbe vse povprek, je potrebno to porušiti in zgraditi na novo. Flikanje ne zadošča več. Za to pa očitno zmanjka denarja. Rezultat so poškodovana stopnišča in pločniki, kjer je potrebno vsak korak premisliti, da človek ne stopi v luknjo. Pa tudi hiše, od katerih so ostale le še stene in je notranjost namenjena parkirišču. Svoj včerajšnji vtis moram popraviti, Argentina le ni tako zelo razlupana.

Ostaja pa pozitiven vtis o ljudeh. Medtem, ko je fotkala parlament, je Vesna mimogrede postala prijateljica s policajem-stražarjem. Na Facebooku. Kiberprijateljica. In fant ji je tudi kmalu pisal. Hotel se je potruditi in napisati sporočilo v njenem jeziku. Napisal ga je pa v slovaščini, hic! Tudi sicer se trudijo, da bi se razumeli. Še snažilka v hotelu. Čeprav sem prepričan, da bi na katero koli vprašanje v katerem koli nelokalnem jeziku težko odgovorila, je v trenutku razumela (in tudi takoj realizirala) Vesnino prošnjo: Please, do not clean our room.

Ogledava si vse, kar prebereva, da je vredno ogleda. Ni veliko, predsedniška palača, parlament, nekaj spomenikov. Ura, morda dve, je dovolj za vse skupaj. Čeprav je Asuncion stara južnoameriška prestolnica, danes milijonsko mesto, nas je turistov bore malo. Nobenih hord, le tu in tam vidiva človeka, ki nekako ne paše v kontekst prebivalstva. Mislim, da je prijaznost ljudi s tem pojasnjena, niso še pokvarjeni s turizmom. Koliko časa le bo še tako?

Za naju največjo turistično znamenitost najdeva bolj po naključju. V turističnih vodičih take stvari niso opisane. Ob vhodu v staro mestno kavarno je napis, ki vabi k vstopu - v 28 različnih jezikih. Od tega kar nekaj (kao) španskih - vsaka beseda je rahlo drugačna. Ampak. To niti ni pomembno. Pomembno je, da je napis tudi v slovenščini. Beseda "Dobrodošli" je obarvana s slovensko zastavo. Jasno, da jih za tako pozornost nagradiva. Spijeva vsak po eno kavo.

Sledi kosilo v brazilski čuraskariji. Količine in cene so v redu, kakovost prilog tudi. Meso je pa, no ja, buhpomahej. Presušeno in presoljeno. Ja, ko smo že pri soli: edino v Urugvaju sem do sedaj videl opozorila napisana na jedilnih listih, da je sol škodljiva. Po klasifikaciji WHO je sol na prvem mestu vzrokov smrtonosnih bolezni, pred tobakom, alkoholom, mamili in podobnimi razvadami. In sol ni nikjer na svetu obdavčena, kaj šele preganjana. Lobiji, lobiji...

Ker ne vea, kaj bi si še pogledala, se spraviva v zabavišni park za ženske - shopping mall. Pa se jaz bolj zabavam, kot Vesna. Kupim si nov pas. In spijem pивce v avstrijskem pubu - medtem, ko se ona za štiri evre in pol prepusti masaži. V nekaj trgovinah, kjer sva se ustavila, so naju gledali kot deveto čudo in kar malo zardevali med pogovorom. Turistov očitno ne vidijo pogosto. Sploh pa ne takih iz Slovenije brez znanja španščine...

še pred sedmo uro zjutraj me je zbudil avto, ki je vozil po ulici gor in dol ter po zvočniku oznanjal, da prodaja chipa - to je testo polnjeno s sirom, paragvaj ima svojo različico s 4 siri; sestavina testa je različna

Asuncion je staro kolonialno mesto kar je razvidno tudi iz starih stavb, ki pa so žal slabo ohranjene

majhna rečna luka na reki Paragvaj

sprehajališče ob reki Paragvaj - ob desetih zjutraj so bile prižgane vse mestne luči - očitno je elektrika tukaj poceni

Palacio de los Lopez - palačo stražijo policaji, vidi se ji, da država nima denarja, saj stavba kar kliče po renoviranju

Yoni se je navdušeno nastavljal mojemu fotoaparatu in mi pomolil telefon z odprtim FB, da bi bil moj prijatelj :)

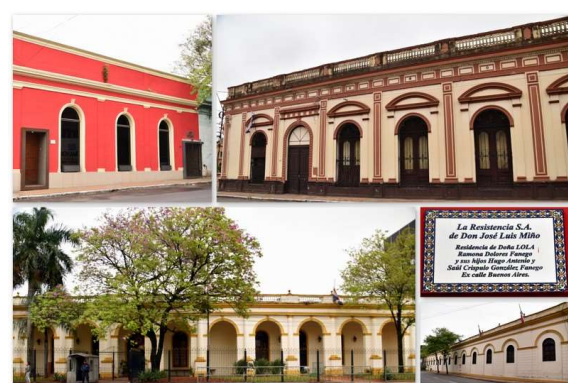
mestna katedrala

nedeljska maša v katedrali - cerkev je bila polna ljudi, saj je zmanjkalo sedišč

kakih 50 m stran od katedrale je nekaj uličic revne četrti kjer nihče ne pobira smeti; žalostno ...

nekatero stavbo uspejo renovirati, večina pa jih počasi propada... žalostno

zanimiv spomenik v obliki debla

brez mate čaja tudi v tej državi ne gre :) ...

5. september 2016, ponedelje

Asuncion - Curitiba

Ko to tamo peva. Odhod do Foz do Iguacu v Braziliji je po urniku, gužve na cesti ni. Dežuje. V avtobusu nas je šest. Malo računam in izračunam, da bomo prispeli krepko predčasno. Vendar. Tako računa tudi šofer. Pavza. On gre na kosilo. Ok, naj mu bo. Pa smo čez mejo tudi tik-tak, deset minut za nas šest, drugih avtobusov ni. Pri meni se sicer ponovno malo zakomplicira na brazilski strani, ker ne vedo kaj narediti, ker imam samo en žig za 72 dni, pa mi dajo kar 90 dni, Vesni tokrat (brez kompliciranja) 71 dni. Kdo bi to razumel? Verjetno še ko-to-tamo-pevajoči šofer ne. Šofer, ki gre 500 m pred postajo po nafto. Za pol ure. In potem 200 m pred postajo še v remizo za naslednje pol ure. In, ko pridemo končno na postajo, ne more vstopiti, smo pred predvideno uro prihoda. Pošljejo nas na kroženje okoli postaje, tako kot avione, če je letališče zasedeno. In natančno ob 17:30 končno lahko pristanemo - kot je bilo predvideno z voznim redom. Čeprav bi lahko že okoli treh popoldan. Ko to tamo peva.

Dežuje in dve uri, ki sta nama preostali preživiva v shopping mallu, jaz ves čas v cerveceriji, Vesna mi nekaj časa dela družbo, potem gre v sniffing. Nič ne kupi.

Avtobus v Curitiba pride in odide po urniku. Nobel je, celo 4G router ima in zastoj internet. Ampak. Večerje z viskijem na koncu pa vseeno ni, tako kot je bila na Via Bariloche. Zato nas pa vse skupaj zbudijo ob dveh ponoči, da gremo v oštarijo ob cesti na večerjo. Kreteni!

paragvajski bankovci - vse je v tisočih, potem pa računaj :) za 1 euro dobiš 6.200 guaranov

še malo fotografij s pohajanja po starem delu mesta Asuncion

avtobuse je že zelo načel zob časa, a vozijo pa še kar ...

napis na lokalu Emigranti je bil tudi v slovenščini ! kar ponosno stopiš v tak lokal tako daleč proč, saj si dobrodošel!

avtomobilska tablica

varovanje državnih objektov fantje resno jemljejo

nacionalna banka ena izmed redkih stavb z lepo renovirano fasado

za povrh imajo pa še pozlačena vrata

nekaj 10 metrov proč pa ljudje v skromnih barakah

trgovina s kristali ima kristale kar v fasadi - očitno je nabavna vrednost tukaj zelo nizka le teh

nedeljski bolšjak res starih stvari

tudi tukaj (tako kot po vsej južni ameriki) je veliko potepuških psov - čeprav tukaj so bili v manjšini (če pomislim koliko jih je bilo v Čilu in Argentini)

Atlantik 2016

Brazilija

6. september 2016, torek

Curitiba - Matinhos - Curitiba

Hotelska soba (pravzaprav executive suite, torej apartma s kuhinjo, dnevno sobo, spalnico in kopalnico) meri 50 kvadratov, cena tega 4* čuda je enaka, kot je stala zadnja luknja v Patagoniji. Vseliva se ob sedmih zjutraj, skočiva pod tuš ter se odliftirava na zajtrk. Normalen zajtrk. Spomini na argentinske travme z rogljiči in pitami počasi bledijo. Spet smo v normalni deželi. Ni treba zaviti v 5* hotel, da je sigurno pri zajtrku košček salame. V hotelih pod 4* ga v Argentini (preverjeno) skoraj ni.

Gledava izlete, pa so spet tako časovno razvlečeni, da se v dnevu in pol, kolikor namerava prebiti v Curitiba, lahko udeleživa le enega. Torej, plan B. Vzameva rentiča. Ker imava danes na voljo samo pol dneva, bova lahko obdelala le dva agencijska paketa. Izlet skozi Serra do Mar in pa izlet v obmorska letovišča.

Najprej pa Curitiba. Mesto slovi kot najčistejše južnoameriško mesto (kar ni ravno težko dosegljiv cilj, če sem malo zloben). In to tudi je. Čistejše je kot Ljubljana. V mestu nisva videla ene same smeti. Še več, nisva videla razlupanih hiš in nisva videla revnih četrti. Nisva videla lukenj v pločnikih in nisva videla razbitih stopnišč. Ni bilo polomljenih uličnih luči in ni bilo nedelujočih semaforjev. Kot bi bil v Evropi. Srednji ali severni. Tudi nadaljevanje poti in ostala mesta, ki sva jih obiskala, so čista in urejena. Kot Čile. Že Foz do Iguacu in sedaj še Curitiba z okolico močno spreminja najin pogled na Brazilijo. Joao Pessoa in Recife sta zasmetena, blatna, pografitana in razlupana, kot bi bil na Kosovu pred nekaj desetletji (ma, raje huje!), tole tukaj je povsem primerljivo s Slovenijo danes.

Obmorsko gorovje je lepo, peljeva se po panoramski cesti, imenovani Graciosa. Kot v Sloveniji je. Ali kot v Lakelandiji v Čilu. Le vegetacija je drugačna ker smo v subtropih - namesto jablan so palme, na primer. Ustaviva se v Morretes, mestecu ob vznožju hribovja. Popolnoma turistično je z neštavno mnogo gostilnami. Vidi se, da se tukaj na kosilu ustavijo vse organizirane ture. Midva sva bila malo kasneje, ko se jih je večina že odpeljala in sva si lahko Morretes ogledala v miru, brez hord selfijašev.

Sledi drugi izlet, izlet na morje. Nekaj vasic je ob nekaj deset kilometrov dolgi in čisti peščeni plaži. Morje je sicer vzvalovano, zato je obalni pas, kjer se valovi zlomijo, kalen od mivke. Samo morje pa ni blatno, kot je bilo na delu brazilske obale, kjer imava barko - ocean v ozadju je moder. V vodi je bilo opaziti za ta čas presenetljivo dosti ljudi. Vasice in mesteca so klasična turistična naselja s hoteli in restavracijami na rivi ter trgovinicami v centru. Nič posebnega, je pa lepo urejeno.

Ponoči sva v Curitiba, avtocesta je zaprta zaradi nesreče in ko se nekako splaziva iz zamaška na stransko cesto, sta dve dodatni uri mimo. V HRC skočiva po majčke in v NLB po denar (vsa vrata so na dolgo in široko polepljena, da štrajkajo, pa so bankomati na srečo stavkokazi) ter potem le še v hotel. Pozna se mi neprespana noč v avtobusu.

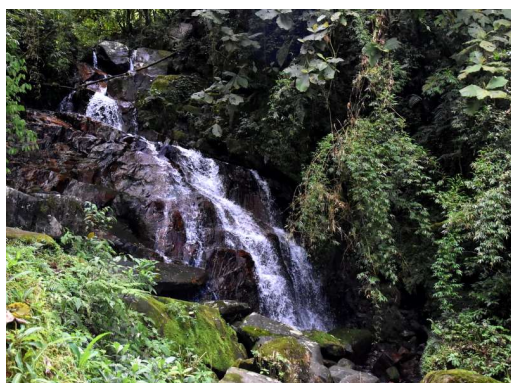

mali fiat ima samo 3.000km pove uslužbenec rent a car-ja in imava neomejene kilometre pri najemu ...

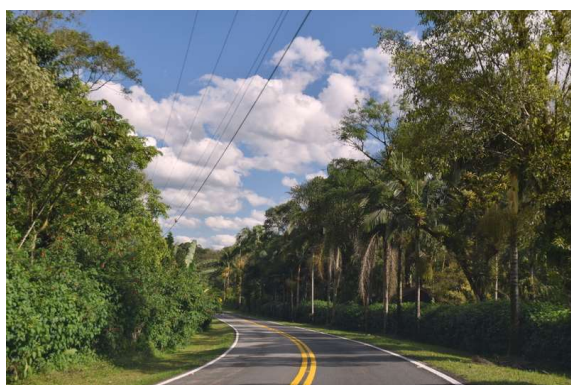
panoramska cesta Graciosa se vije med gozdovi...

...pa kakšen mini slap vidiš med potjo

...veliko vmesnih postaj z roštilji in urejenimi sanitarijami in okolico...

...tudi pot ob cesti je bila ves čas pokošena , pa tudi ostale ceste izven te turistične so bile urejene

mestece Morretes je lepo in slikovito urejeno in sva bila bolj redka turista med domačini (prodajalci spominkov so veselo pospravljali stojnice)

....ta mi je padla v oči, saj so prodajali vinil plošče po 5 realov, kar je cca 1,3 eura

mesto ima nešteto restavracij, a ob tej uri so bile vse zaprte, le slaščičarne so bile še odprte (kamor pa ne stopiva po 3 mesecih sladkih zajtrkov)

še en konec mesteca Morretes, mladina je bila v kratkih oblačilih in v japankah ali celo bosi (midva pa v čevljih ! - jutri padejo japanke tudi pri nama)

na plaži mesta Matinhos je bilo kar nekaj ljudi v morju, še več pa je bilo deskarjev

mesto Matinhos ima veliko hotelov in majhnih lokalčkov, restavracij ...se vidi, da je zelo turistično

valovov je bilo ravno toliko, da je na nekaterih koncih zelo pršelo in je bila slaba vidljivost

7. september 2016, sreda

Curitiba - Vila Velha - Curitiba

Spet sta v planu dva izleta, park Vila Velha in Curitiba City Tour. Dva enodnevna izleta pri tour operaterjih. Pa se malo zaplete. Najprej nama guglove mape razložijo, da je avtocesta zaprta zaradi nesreče in se greva obvoz. Rezultat je, da sva za 80 km poti (večino po avtocesti) potrebovala dve uri. Ampak to je še v redu. Vila Velha je park z dvema zadevama, ki jih je za pogledat, odštekani peščenjaki tipa Brice Canyon in pa vodna luknja tipa Blue Lake. Vendar. Na oboje se je potrebno peljati s parkovnim avtobusom. Peš ali s svojim avtom ni dovoljeno. Organizirana tura, torej. Tura na prvi del ogledov gre sicer takoj, na drugi del pa šele ob pol treh popoldan. Vmes pa čakanje, čakanje, čakanje... In ura je štiri, ko končno sediva v avtu in se peljeva proti Curitiba. Pa je spet zastoj in spet nesreča. In še druga in še tretja. Ena je bila celo verižno trčenje. Saj ni res, pa je! Na vsega 50 km vožnje po avtocesti sva se peljala mimo treh nesreč, ko so ljudje še stali ob avtomobilih in avtocestna služba še ni zavarovala področja, kaj šele odpeljala razbitine. Toliko nesreč, kot tukaj v vsega dveh dneh, nisem videl že nekaj let skupaj.

Prvi izlet, ki bi si ga sama ogledala v dveh urah, čredno je pa trajalo krepkih pet, nama je pustil mešane vtise. Od vetra in vode oblikovane peščene skulpture so lepe, vredne ogleda. Porasle so z orhidejami. Rdeča barva peščenjakov je močan kontrast zeleni travi in sivo modrim rastlinam na previsnih stenah. Zelo lepo. Tudi sam park je negovan in urejen. Panoji z opisi in razlago so vsi dvojezični, rangerji pa na žalost z angleščino popolnoma skregani. Itak sva pa med nekaj sto obiskovalci edina tujca. Danes je dan neodvisnosti, državni praznik in ljudje so v čudovitem dnevu brez oblčka masovno odbrzeli na izlete. Drugi del bi pa mirno lahko izpustila (še posebej zaradi toliko čakanja). V luknjo v tleh, premera nekaj deset metrov in globine sto, do polovice napolnjene s podtalnico je speljan lift na plavajočo ploščad. Pa danes ni delal, hic! To bi morda bila izkušnja vredna čakanja na skupinskem izletu.

Curitiba City Tour je bil zaradi časovne stiske in nesmisla to početi ponoči reduciran na Jardim Botânico. Pričakoval sem Arboretum in doživel Tivoli. Lep park, zbirališče ljudi pri druženju ali družinskih sprehodih po mestnih pljučih. Curitiba spet pokaže svojo svetlo plat: nikjer niti ene same smeti.

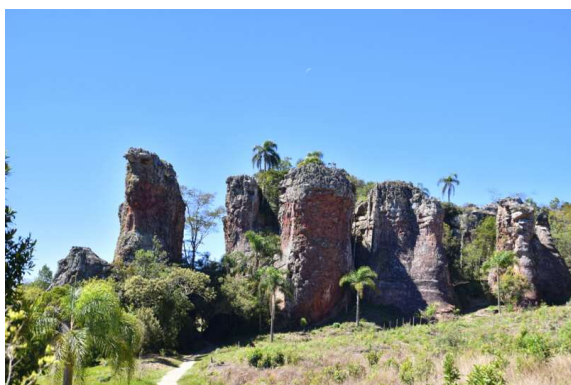

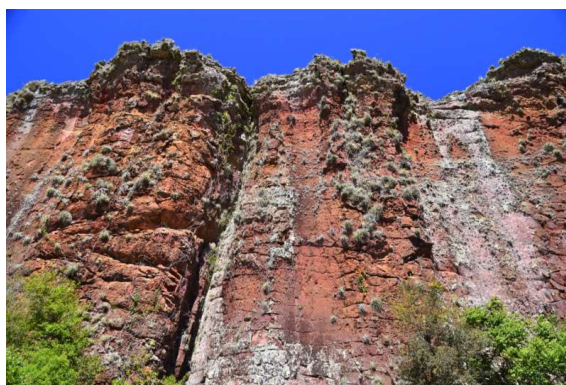
visoki peščenjaki

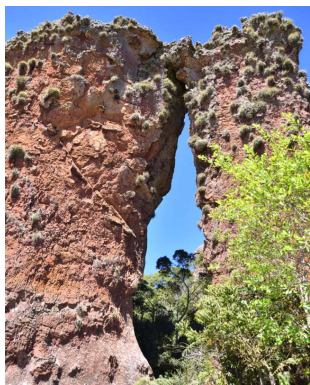
pogled okoliško pokrajino

zelo urejen park s potmi

kamnine so poraščene s paraziti

rada se imata :)

ti peščenjaki so pa sploh hecne oblike, kajne ?

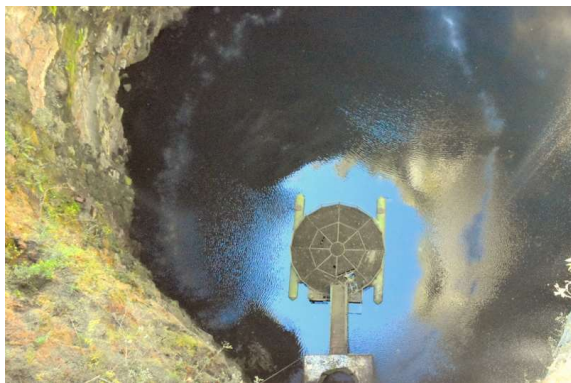

kako visoke so kamnine se vidi v primerjavi z mojo višino

ta peščenjak je pa v vseh možnih turističnih prospektih, internetu....

platforma v luknji s podtalnico kamor je ali pa le občasno vozi dvigalo

Jardin Botânico ima zelo lepe nasade rož in živo mejo ter nenavadne oblike rastlinjak

še pogled na del parka - bila je že skoraj tema, a ljudi je bilo ogromno

del notranjosti rastlinjaka

8. september 2016, četrtek

Curitiba - Jacare

Zgodaj vstaneva, pozajtrkujeva, plačava hotel in vprašava gugla, kje je letališče. Iz ponujenega seznama izbereva letališče Curitiba in se odpeljeva. In po pol ure pripeljeva. Vendar. Letališče očitno ni pravo. Poleg nekaj športnih letal, je le še vojaška baza. A-ja-ja-jaaaaah! Najino letališče se na guglu imenuje Alfonso Pena. Kot da bi moral namesto Ljubljana Airport vnesti Letalischtsche Jozheta Putschnika. Kdo to razume? Jaz ne. Kakorkoli, iz enega predmestja v drugo. Tričetrt ure. Avto oddava kar varnostniku, ker mojstra iz najine kompanije (še) ni tam. Čekirava se zadnja (in dobiva sedeža 1A in 1B). Pritečeva na letalo in srečno vzletimo. In po urici tudi srečno pristanemo v Sao Paulu. Tole zadnje ni bilo samo po sebi umevno. Vsaj ne od trenutka dalje, ko sem videl pilota. Možakarja, krepko preko 60 let, verjetno celo preko 70, matra prostata. Več časa, kot v pilotski kabini, preživi na veceju. Je bil pa vzlet do minute po urniku. In naslednji, iz Sao Paulo v Joao Pessoa, tudi. In taksi v Jacare tudi. In potovalke, ki so iz Male po urniku odromale po svetu, so po urniku tudi priromale nazaj.

Mala naju pričaka zaprašena in zaplesnjena. Hja, tropi so tukaj, tropi. Vesna se spravi v urejanje notranjosti, jaz zunanosti. Vidim, da bova k planu za naslednje dni morala dodati temeljito čiščenje.

Na zadnjem poletu sem v glavi malo sešteval. Osemkrat sva letela (tam nekje okoli deset megametrov), osemnajstkrat potovala z avtobusom na dolge razdalje (okoli osem megametrov) in dvaintrideset dni prebila v osmih različnih rentičih (spet okoli deset megametrov). Verjetno sem kaj tudi pozabil. V slabih treh mesecih sva po Južni Ameriki prepotovala malo manj kot trideset tisoč kilometrov. Videla sva veliko. Kaj od tega je vredno spomina pa bo povedal čas.

v Curitiba sva spala v 13. nadstropju :)

...in po treh mesecih spet na Mali, spet v svoji postelji :)

9. september 2016, petek

Jacare

Čiščenje, čiščenje in še enkrat čiščenje. In tudi pucanje. Zmenim se za diesel, plin, dingi ter zamenjam olje in filtre v motorju in saildrivu. Vesna gre še v nabavo hrane. Zvečer pa oba skupaj na caipirinho in ražnjiče, kaj bi drugega. Pucanje palube pride na vrsto drugič...

Srečam Južnoafričana, ki točno vedo, kje je Slovenija. Bravo! Od kod pa to znanje, ga pobaram? Samo z Wet Lady mu je razložil, ko so bili skupaj na Sv. Heleni. Skupaj z drugimi najinimi znanci, posadko Saxon One. Po Samovi zaslugi je Slovenija kar dobro prepoznavna država (vsaj v kategoriji južnoafriških jadralcev).

zvečer pa na capirinho (cena 1,3 €) in ražnjičih (1 kom = 0,80 € : čevap/svinjsko/goveje/piščanec s slanino/sir)

10. september 2016, sobota

Jacare

Malo dlje spiva, potem brkljava vsak po svoje po barki in ura je dve popoldan, ko se ulije. Vesna se spravi nad štedilnik, jaz v posteljo. Malo pred mrakom sem spet živa in po poznem kosilu se zavalim pred televizor. Po božični risanki se le zberem - kaj res nimam kaj bolj pametnega za početi? Seveda imam! Ko sva prispela, je moja to-do lista vsebovala štiri pozicije. Danes je dolga dve A4 strani in od tega prečrtanih nalog še ni veliko. Če nič drugega, lahko en televizor zamenjam za drugega, malo manjšega in bolj pametnega. In kasneje še za manjšega, še bolj pametnega, za telefon. Planiram plovbo za naprej. Vesna se usede v delovno pozo in bilansira.

...in spet vsak večer pred sončnim zahodom polno ljudi na turistični ladjici kjer plešejo, nato pa saksofonist z Bolerom

11. september 2016, nedelja

Jacare

Deževna nedelja. Pravzaprav nevihtna nedelja. Dopoldan urejava barko znotraj, čiščenje palube je prestavljeno v suho prihodnost. Popoldan Vesna dela službene zadeve, jaz se usedem v lobby in študiram marine in sidrišča do Karibov.

Zvečer se dobiva z Robertom iz Pangeie, ki naju je vabil na regato Recife - Fernando do Noronha. Nisva vedela, kako naj razloživa, da nekako nisva za ta štos (čeprav je zmaga in s tem pokal v eni kategoriji sigurno najina - kategoriji najdlje iz Brazilije registrirani barki). Pa je sekretarka regate sama našla rešitev. Barka mora biti v skladu z brazilskimi predpisi, ki jih sicer skoraj vse izpolnjujeva, nimava pa atesta splava, ki ga je tukaj potrebno delati vsako leto. Pa imava alibi...

Pred filmom v Multicine do Mala še nekaj caipirinh v avstralsko-brazilski družbi in izmenjava koordinat možnih sidrišč ob brazilski obali in dan je zaključen.

zamišljena Brazilka iz Curitiba

12. september 2016, ponedelj

Jacare - Joao Pessoa - Jacare

Dobim napolnjeni obe plinski bombi, plačam diesel (morda ga dobim jutri), zmenim se še nekaj stvari, naredim službene zadeve in se z vlakom odpeljem v Joao Pessoa za 50 centavrov, torej za 13 centov (taksi stane vsaj 10 evrov). V nakup destilirane vode, motornega olja in realov. Prvi dve zadevi sta trivialni in izvedeni v eni trgovini v dveh minutah.

Nakup denarja pa zahteva celo popoldne. In še to le za četrtinsko rešitev. Bankirji štrajkajo. In z njimi so solidarni bankomati. A-ja-ja-jaaaaah! Po vročem tropskem soncu sem prehodil po bregu gori in po bregu doli vsaj deset kilometrov, raje več. Kartico sem vtaknil v več kot 30 bankomatov na 20 lokacijah in v lasti 7 različnih bank. Vsi po vrsti so mi javljali nesmiselne napake, dinarčkov pa niso hoteli izpljuniti. Mislim, da je imenovallec vseh javljenih napak, da mašina v svojih nedrih nima kešolove. Stavkokazov je očitno premalo, da bi jih nafilali. Tam, kjer mi brihtna mašinca ni razlagala, da moja Visa ni Visa ampak Carefourjeva kartica ugodnosti in da se prstni odtis ne ujema s tistim v biometričnem potnem listu, mi je ponudila smešno količino realov v protivrednosti nekaj deset evrov (in zaračunala skoraj enako provizijo) - nekaj, na kar v pogajanjih z ejtiemom nikakor nisem mogel pristati. Še Santander (za katerega sem leta mislil, da je veriga kafičev in ne banka, ker ima tako hecen logotip, ki spominja na skodelico dišeče kave), ki je bil v Braziliji do sedaj vedno najboljša rešitev, je popolnoma odpovedal. Precej brezupen položaj je končno razrešila stara dobra NLB. Po pol ure čakanj v vrsti

pred njenim bankomatom (očitno tudi drugi vedo, kje se dobi švercovana roba) mi je brez besed izpljunila četrto jurčka. Vendar. Takoj mi je tudi povedala, da je to za danes vse. Če čem več, se vidimo spet jutri. No, ja... bolje, kot nič je že - vsaj za caipirinho zvečer bo.

naša mala marina - dva taka pontona ima

13. september 2016, torek

Jacare - Joao Pessoa - Jacare

Dopoldan prebijem ob točenju nafte (ki se je čarobno pojavila na pontonu pred barko, še preden sem pokukal v svetel dan) in čiščenju svinjarije, ki sem jo naredil pri pretakanju kanistrov. Še v pogajanja za dihtanje dingija (ki, bojim se, bodo še naporna) in potem z Vesno z vlakom skupaj v Joao Pessoa.

Kar se mene tiče, moja naloga je trivialna. Zaviti moram na bankomat NLB (edini delujoči v milijonskem glavnem mestu države Paraíba) in kupiti denar. Četrto urice za sprehod in delo. Rečeno, storjeno. Vendar. Za čudo ni vrste, le en možakar je pred mano in še ta plačuje položnice. Samo, da mi ne pobere vsega denarja iz mašine! No, ko konča in jaz vtaknem svojo kartico, mašina nekaj melje in potem strumno napiše celostransko obvestilo v brazilščini. Saj ni res, pa je! Za kravateljč pripeljem k mašini dežurnega stavkokaza, da mi razloži, kaj to pomeni. Pa mi fante prebere, kaj piše. Joooj, saj znam brati, razumem ne. Aha, pove, in prebere še enkrat. Brihtno, res brihtno. No, tokrat ob branju iztegne pet prstov in izdahne nekaj kot aki-aki. Ok, bom počakal (upam, da je pokazal pet minut in ne pet ur). Počasi se mi svita, slišijo se odpiranja in zapiranja vrat z druge strani. Končno le dočakam, da nafilajo mašino. Nakup je sedaj končno lahko uspešen.

Vesna je imela težjo zadolžitev. Na pošti je morala oddati paket za Slovenijo. Za začetek, je potrebno dobiti listek za vrstni red. Ampak. Kaj naj izbere na hi-tech listkodajalni mašini? Listek skupine A, skupine B, skupine C, ... skupine M? Za vsako skupino je podrobno opisano, kaj pomeni. V brazilščini, seveda. Le katera je za pakete? Mimoidoči so zelo uslužni in pomagajo - prebrati. Ah, ne, ne ne! Problem Vesna končno reši tako, kot se taki problemi rešujejo od časov, ko je bil razrešen gordijski voz: na šalter gre mimo vrste. In mimo vrste ji povedo, da mora paket oddati na drugi pošti. Na tej lahko le kupi embalažo. No, pa gremo z škatlo pod roko na drugo pošto. Tukaj ni vrste. Vsaj ni je bilo, dokler ni začel poštni uslužbenec v računalnik vnašati vse možne in nemožne podatke, ki morajo nujno spremljati paket z otroškimi majicami. Vsak podatek posebej je bilo potrebno preveriti. Zatakne se pri pisanju besede Ljubljana. To jim nekako ne gre izpod rok. Jasno, če jo izgovarjajo tako nekako kot Šžuvšžana. Po krepke četrte ure ob iskanju slovenskih poštne številke v brazilskem softveru (ja, so bile vse tam!) je paket končno odromal v poštno vrečo.

Še kosilo je bilo za pavzo in zanimacija bi bila lahko končana, če ne bi bilo potrebno zaviti v trgovino po fasungo za jutrišnji fruštek. No, pri tem opravilu sem bil jaz na srečo na poštediti.

brazilski bankovci

za en euro dobiš 3,6 realov

14. september 2016, sredo

Jacare

Računalnik moram dati servisirati. Zdi se mi, da je crknil ventilator. Pa se menim in serviser pride jutri. Prav zanima me, kako se bo to izšlo, ker za te stvari znam biti tečen in ne zaupam mašine, ki mi prinaša vsakdanji kruh, kar tako nekomu. Le kako se bom zmenil v brazilščini, kaj je narobe in kaj pričakujem od popravila? Ma, bom že kako. Potem pa še dingi. To je zgodba v nadaljevanjih. In danes je bila samo ena vmesna etapa. Našli smo lepilo in našli smo material za popravilo. Le še v Jacare ga je potrebno dostaviti, kar pa v Braziliji lahko traja do ... no ja, do manjana.

Vesna bilansira, jaz pucam palubo. Ne bi rekel, da je to ravno prijetno opravilo, še posebej ne pri 30 stopinjah v senci. Paluba se nahaja pa na soncu. Na srečo imava vsake toliko časa obiske sosedov in delo, ki krepa človeka, lahko malo počaka.

Popoldan pa v lobi s tablico v roki (za blef) in na klepet in caipirinho. Pa smo pod streho spravili še en dan v Braziliji...

ob oseki so vsi čolni na suhem

15. september 2016, četrtek

Jacare

Uro prezgodaj (ali je kaj takega v tropih sploh možno?!) je na barki serviser za računalnik. Skoraj štiri ure piha in sopiha tri najine mašince in na koncu jih celo sestavi nazaj tako, kot je treba. Rezultat je polovičen. Od skupaj štirih napak, jih dve odpravi, eno razloži, kaj je narobe in reševanje ene prestavi na jutri. Sem se pa kar nekaj naučil, ko sem ga gledal, kako se je zadeve loteval, kar pa tudi nekaj šteje. Pravzaprav, šteje precej, če je človek sredi morja in mora zadevo postoriti sam.

Preostanek dneva je bil sicer namenjen urejanju palube, pa so me sosedje ves čas prekinjali in efekt je bil defekt. Pa ni panike. Manjana.

Vesna se je odpravila v mesto. V šoping oblačil in denarja. Tudi to je bilo le delno uspešno. Denar je dobila, oblačil ne. No, če sem zloben, to je bilo pravzaprav zelo uspešno...

glavna pošta v Joao Pessoa, lepa stara stavba

žal vlaga ne prizanaša nobenih stavbam

na stojnicah je sadje in zelenjava cenejše kot v trgovini

mislim, da bi v Sloveniji težko našel obratujočo cerkev na kateri raste grmovje in rože

vse kar je možno se prodaja po ulicah

ploščad kjer se ne dogaja kaj dosti, zelo puščobna

tudi v Joao Pessoa najdeš brezdomce, ki spijo kjer je možno vsepovsod

čeprav je vroče večina moških nosi čevlje in čistilec čevljev še vedno obstaja na tem koncu

...in potem uaaaa zagledaš lep urejen park, čist, kjer se zbira mlado in staro ...

sicer umetno narejen bajerček, ampak to je to: tudi nekaj urejenega imajo v tem mestu

otroških igral je vedno videti veliko po mestih

...in celo nekaj lokalov je ob bajerčku ... res lepo! - sicer za evropo nič posebnega, a za to mesto je to nekaj posebno!

16. september 2016, petek

Jacare

Še pred zajtrkom je na vrsti malo trimanja računalnikov. Mislim, da bo v bližnji prihodnosti le potrebno storiti nakup novih mašinc. Šest let na morju se jim pozna. Pravzaprav so celo zelo dobre, da so zdržale toliko časa. Preostanek dneva Vesna preživi v službovanju, jaz se zanimiram mešano. Malo brskam po barki, malo delam službeno in malo se prekladam in čakam, da pade mrak.

Z mrakom se prestaviva na caipirinja barbekju. Pa ne samo midva. Šest bark se nas zbere pod tendo na obali nasproti drugega pontona. Kar živo in zabavno je. Še bolj živo je za ovinkom na cesti skozi Jacare. Politično predvolilno zborovanje z govori, petjem in muziko. Manjka pa predvolilni vol, da bi na zborovanje privabili tudi mene. Raje ostanem na našem zborovanju, kjer je za hrano in pijačo dobro poskrbljeno. In na koncu se nam pridruži še Nicolas. H konkurenci je prišel na pivoce...

orešček z okusnim sadežem

17. september 2016, sobota**Jacare**

Počasi sem spet v starem ritmu. Ko se naredi dan, se zbudim, ko pade noč, grem spat. Ali pa v kafič. Problem je le, ker se dan naredi še pred peto zjutraj... Danes sem se tako lotil študiranja nove funkcionalnosti v plačah. Veliko dela za malo efekta. Hmmm...

Dan je vroč in suh. Vesna v senci kabine in ob prepihu, ki ga dela veter in ventilatorji, nekako zdrži in dela. Jaz se lotim oljenja palube. Sledi malo brskanja po vremenskih spletiščih in preverjanja statističnih napovedi tropskih depresij za to jesen v karibskem bazenu ter pred mrakom na sprehod in večerjico. Najprej na prizorišče večernega bolera in potem še na štant ob marini. Obakrat fast food. Je pa ta Playa Jacare zanimiva zadeva. Preko dneva ni nikogar. Uro ali dve pred mrakom se začnejo valiti kolone avtomobilov in avtobusov. Ob sončnem zahodu, ko mojster v čolnu na saksofon igra Ravelov Bolero, je nepopisna gneča. Ob osmih zvečer pa ni nikjer nikogar več in vse trgovinice ter barčki so že zaprte. Temu se reče posel! Tri, največ štiri ure na dan in plača je zaslužena. Saksofonist je v službi manj kot pol ure. Pa še to samo zato, ker si je izbral tako dolg komad...

tudi tukaj imajo stare odslužene vlake, pa niso turistična atrakcija kot je to v Boliviji :)

18. september 2016, nedelja**Jacare**

Še en dolgočasen dan. Vesna dela, jaz se sprehodim do marinskega lobbyja in surfam. Vmes malo poklepetam s sosedi in to je tudi vse, kar se mi je danes dogajalo. Zvečer je v marini koncert in zberemo se vsi, ki smo trenutno živi v Jacareju. Petindvajset nas je. Duo Nikad Čuo špila dve uri neprekinjeno. Saj, muzika je čisto dopadljiva, odpade pa klepetanje. Ozvočenje je preglasno. Ne slišimo se.

Nicolasov 6 letni sin igra na sintizajzer ....

kitarist in bobnar pa mu pomagata :) ... malo heca; Gabriel je igral samo uvodno pesem

del družbe ob capirinh in pivu

Štefka iz Dunaja in moja malenkost :)

19. september 2016, ponedelj

Jacare

Christofer mi pove, da danes ne bo nič z dingijem. Lepilo še ni prišlo iz Recifeja. Sovražim majstore! Dve barki sta že izpluli proti Francoski Gvajani. Počasi bomo šli vsi. Četrtega oktobra bo iz Kourouja poletela Ariana. Premišljuje, ali bi se toliko podvizala, da bi si izstrelitev ogledala v živo. Če se tako odločiva, morava izpluti ta teden in zamenjati marino za sidrišče. Ne vem, če bi rinil v Karibsko morje še pred koncem ciklonske sezone. Po eni strani bi bila to težko pričakovana sprememba, po drugi pa bi potem moral vsak dan spremljati razvoj hurikanov in imeti vselej pripravljen plan B. Ne vem, če se mi to ljubi...

Popoldan gre Vesna v trgovino, jaz pa na net v lobby. Zvečer doživiva šok. Namesto bolera na saksu je violina. Je mar možakar v belem zbolel?

ob oseki noro rakov

20. september 2016, torek

Jacare

Flikanje dingija je danes malo napredovalo. Sedaj je toliko zaflikan, kot je že bil, preden so se dela začela. Stare flike dol in nove flike gor. Le upam lahko, da bo sedaj v redu. Jaz sem ga flikal v Luderitzu sredi morja, obešenega na davitse, ležeč na hrbtu na spoilerju. Vse je bilo narejeno v eni uri. Profesionalni majstor ga v delavnici flika že skoraj dva tedna. Valjda bo kaj bolje narejeno!

Vesnina današnja naloga je iskanje tipkovnice za moj notebook, moja nadziranje dingaša. Dopoldan. Popoldan in zvečer se oba zabavava v kinu. Tako res ne gre več! Mar bom res pustil mladost v Jacareju? Opcija z ogledom izstrelitve v Kourouju se mi zdi vsak dan realnejša in danes sva se odločila, da konec tedna izplujeva. In bo, kar bo - s holdingom v blatni reki. Bova pa sidrne alarme štimala na telefonu. Baj me telefon kar sam pokliče na obalo, če se barka premakne in takoj lahko začnem z reševalno akcijo. Tehnika...

Pred spanjem naju preseneti čisto pravi ognjemet sredi vasice za marino. Le čemu se imava zahvaliti za to?

to je pravo sidro za to mehko blago ...

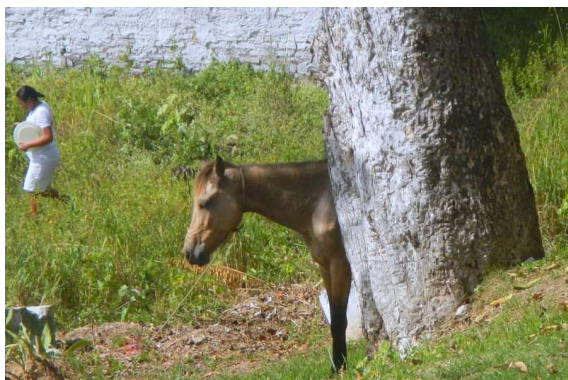
21. september 2016, sreda

Jacare

Preverim dingi-mojstra, danes bo narejeno. Ok, upam, da res. In bilo je res. Popoldan. Ravno, ko je mojster pripeljal čolniček, sva se midva odpravila v šoping fasunge za naslednje pol leta. Peš v dober kilometer oddaljeno trgovino in nazaj s taksijem in okoli 150 kilogrami robe. Taksi časti trgovina, skoraj so nama pogrnil rdečo preprogo, ko sva odhajala. Kaj sva res toliko nakupila?

Vsak dan se naučim kaj novega. Danes je bilo potrebno narediti nekaj deset kopij novih potnih listov in posledično še nove crew liste - za zadovoljiti uradnike v naslednjih nekaj državah. Pa sem moral najti fotokopirnico. Šerok (piše se xerox) se nahaja poleg Suvia (piše se Subway), mi povedo. Ker takoj ne razumem, mi možakar nazorno razloži. V brazilščini. Ena beseda se v plazu ponavlja, suvia. Mislim, da je pomembna in jo ponovim. Suvia-suvia? Si-si-suvia-si-si-suvia-komida. Aha, verjetno je fotokopirnica poleg neke oštarije. Ampak šele, ko vidim napis na koncu ulice, nekako le zložim, kaj pomeni beseda suvia. Ah, ja... Tega, da se črke izgovarjajo malo neobičajno, sem že vaju. Da pa se brand name (delno) prevaja, sem doživel prvič. Angleški way (kot sestavni del imena Subway) je tako postal brazilski via in črka b je izgleda v lokalnem narečju in v tej kombinaciji nema. Logično?

In pred kinom še z družbo na pивce v marinski lobby...

.. tudi konje imajo v samem Jacareju in tudi v samem mestu Joao Pessoa jih najdeš :)

sestrica varuje bratca

ulica v Joao Pessoa

keramične ploščice večkrat najdeš na kakšnih hišah

22. september 2016, četrtek

Jacare

Danes je veliki dan za clear-out iz Brazilije po skoraj štirih mesecih. Ampak. Najprej plačam marino. Brez zapletov ne gre. Po nekaj minutah razgovora le uskladimo poglede okoli tečaja real-evro. Za razliko v ceni si potem lahko privoščiva taksi, večerjo, šoping in na koncu še pijačko v marinski birtiji. Pa še za jutri je ostalo nekaj dinarčkov. Francoska posla...

Klirens je malček bolj zapleten. Za začetek, julija je pogorel urad port kapitana v Cabedelu in je treba z vlakom v nov urad v Joao Pessoa. V nadaljevanju izvem, da je danes štrajk prevoznikov in da avtobusi in vlaki ne vozijo. Vozijo pa taksiji. No lepo! Izgleda, da bo to eno dražjih kliranj, glede na to, da se bova s taksisti vozila dobrih štirideset kilometrov. No, pa ni bilo tako strašno. Na srečo je imigracionist zelo pendantno štempljal pasoša in si ju ogledoval v kombinaciji s starima dvema. Nikakor mu ni bilo jasno, kako ima lahko en potni list drugačno številko, kot jo je imel maja. Saj sem hotel že reči "mažik!", pa sem se raje vzdržal. Kakorkoli, za svoje delo (in vključno s čakanjem na njegovo delo) je potreboval uro in pol. K temu je potem carinik dodal še krepke pol svoje ure in ura je bila pol enih, ko sva bila ready-steady za potovanje v 20 km oddaljen urad port kapitanije. In takrat ... mažik ... štrajka prevoznikov je konec in za zadnji dve vožnji sva plačala le dva evra namesto petdeset. Tudi kaj takega se včasih zgodi....

Še zadnjič sva si ogledala saksofonista na čolnu in poslušala Ravelov Bolero na Playi Jacare, kupila nekaj malenkosti, z Ernstom zavila na večerjo in v marini spila zadnjo caipirinho v Braziliji. Voila!

Proti Gvajanam

v Joao Pessoa najdeš tudi urejene stavbe

velika cerkev, brez smeti ... le škoda, da fasada počasi propada

Casa da Polvora v Joao Pessoa

no, pa gremo na vlak, ki stane le 0,50 reala, kar je cca 0,14 euro, voziš se pa lahko eno uro z njim kakor je dolga proga Joao Pessoa-Cabadelo

notranjost vlaka

volitve bodo kmalu - avto z ozvočenjem se vozi po vasi in vabi na večerno politično zborovanje

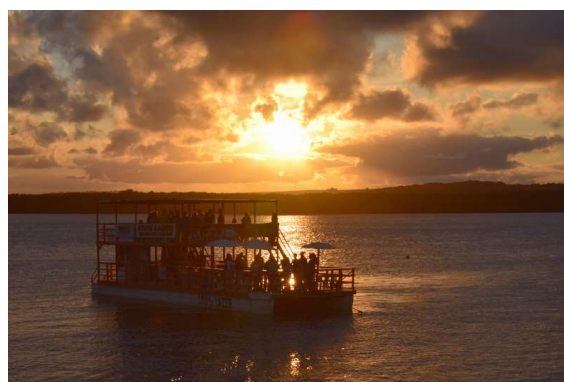
čez dan ni nikoli pod 30C ... in možakar je edino pravilno storil:

živo rumeni cvetoči visoki grm/skoraj drevo

še nekaj drugih glasbenikov je na tej kratki ulici

... lepo, da je bil zadnji večer tudi lep sončni zahod

...počasi, počasi čolnar vesla med katamarani

Še zadnjič poslušala Bolero v Jacareju in naložila v dnevnik fotke za zadnjih 14 dni ...

23. september 2016, petek

Jacare - Saint Laurent du Maroni (1. dan)

No, pa se je končno začelo nekaj dogajati! Lepo jutro vabi na kavico v marino in potem še na zadnje telefonske klice preko luže. Ob desetih je plima in reka Paraiba takrat miruje. Trenutek, ko je možno izpluti. Najprej naju odvežejo pod vodo. Zanimiv način mooringov imajo - za vsak privez in odvez morajo s čolnom v reko, stavhati štrik in nanj privezati ali odvezati štrike od barke. Zakaj tako, nisem uspel pogruntati. Očitno je delavna sila cenejša od desetih metrov vrvi, ko bi se potem lahko vsak sam privezal.

Prestaviva se torej na wellcome ponton, privezana sva na bok, torej lahko izplujeva brez tehnične pomoči marinerotov. Kmalu je barka polna sosedov, ki so naju prišli pozdraviti. In še zadnjič malo poklepetati. In spiti pive za slovo, seveda. Točno opoldne pa le kreneva na pot. Reka sedaj spet teče proti morju, kar pomeni dodatni vozle ali dva k najini hitrosti. Lepo. Tudi po dobri uri, ko sva v morju je lepo. Veter je kot naročen, polkrma 4 Bf. Še tok nama malček pomaga in s slabimi sedmimi vozliči se pod polnimi jadri usmeriva proti severu.

In začneva cikcakati med ribiči. Kot kaže, nocojšnja noč ne bo najbolj naklonjena globokemu spancu...

24. september 2016, sobota

Jacare - Saint Laurent du Maroni (2. dan)

Na minuto natančno ob polnoči me po imenu pokliče ribič z Ibize. In to v angleščini. Port-tu-port-keptn-oukej? Pa mu strumno odgovorim port-tu-port-oukej. Vendar. Tukaj vendar ne govorijo angleško in ribiči še posebej ne. Srečujeva se in želja, da greva port to port bi sicer lahko bila logična. Vendar. Kaj pa, če port-tu-port v lokalnem ribiškem slangu lahko pomeni čisto nekaj drugega? Kaj pa, če to pomeni "Vse najboljše!?" Hmmm... Ja, to bo to. To je precej bolj verjetna razlaga klica točno ob pol noči. Ribič z Ibize je bil tako danes prvi človek, ki mi je voščil za rojstni dan. Ampak, le kje je šment izvedel, da imam danes rojstni dan? To pa vseeno ostaja nerazjasnjena skrivnost.

Po prijetni in hitri plovbi včeraj in ponoči, danes dopoldan obrneva okoli ovinka in spet imava čisto krmo. Z enim samim jadrom hitrost močno pade. Tako naj bi bilo več ali manj naslednjih 1300 milj. Ah, ja... Tale Južni Atlantik je od Cape Towna en sam run. Za Malo z bermuda snastjo ne najbolj primerna smer glede na veter. Ma, bova že preživela. Upam, da nama k hitrosti malo prispeva tok, ki naj bi bil na tem koncu v našo korist in na posameznih delih dosegal zavirljive štiri vozle. Na nekaterih koncih, jasno. Če ga bova našla in če napovedi držijo...

25. september 2016, nedelja

Jacare - Saint Laurent du Maroni (3. dan)

Tok nama ponoči pomaga z okoli pol vozla. Bolje kot nič je že. In še bolje, kot če bi naju oviral - to pa sploh. Zato nama pa odločilno pomaga veter. V noči skoraj brez lune imava 6 Bf, občasno 7 Bf, 150-170 stopinj. Genovo, kot najin edini motor, precej pokrajšam. Med spanjem nočem pluti s hitrostjo nad 8 vozlov. Posledično zato le-ta občasno pade pod 6. Ma, je že v redu tako. Nikamor se nama ne mudi. Itak pa spanja skoraj ni. Ladij je v okolici ogromno. V vsakem trenutku jih instrumenti vidijo nekaj v radiju 15-20 milj. Petkrat ali šestkrat ponoči je bil alarm, ko smo se srečali na nekaj milj.

Pa to sploh ni bilo najhuje. Zvečer, kot vedno, prižgeva generator in delava elektriko ter vodo. Pri slednji je bila procedura malo daljša, ker je bilo potrebno narediti še dekonzervacijo watermakerja. V marini v tisti blatni brozgi reke Paraiba to nikakor ni bilo možno. Vse to lepo in uspešno narediva. S pumpo po upgradu pred dvema letoma nimam nikakršnih težav več. Dela kot singerica. Ampak. Ker se rolamo, izpod podnic špricne voda. A-ja-ja-jaaaah! Pa ja ne že spet! Na srečo je ni veliko, nekaj deset litrov zbormašina v morje in situacija je sanirana. Če se temu lahko tako reče - vodo je bilo potrebno

zapreti, ker je nekje počila cev. Zanimacija za zjutraj, ponoči se vendar hodi v kino.

Pregledujem vodovodno lajtungo, začnem pri pumpi in neham pri najbolj oddaljeni pipi. Saj ni res, pa je. Napaka je bila čisto na koncu. Počila je cev, ki je del pipe, kupljene in zamenjane v Maleziji. Zamenjala sva jo zaradi estetike, stara je sicer bila funkcionalno čisto v redu, hic! Pipo bo spet treba menjat. V Francoski Gvajani, mislim, bom že našel kaj primernege. Zaenkrat sem poflikal staro - tale silicon tape je res zlata vredna pogruntavščina.

Dan je malo manj vetroven, kot noč, zato pa toliko bolj sončen. Prav veliko se ne dogaja. Ladje še vedno veselo plujejo okoli nas, le Vesna je po včerajšnjem prilagajanju na rolanje, danes v polnem pogonu. Kosilo je odlično. No, saj je bil tudi včerajšnji golaž dober, le da je bil pripravljen vnaprej še v marini.

26. september 2016, ponedelj

Jacare - Saint Laurent du Maroni (4. dan)

Spanja je na tej poti bore malo. Ladje, ladje in spet ladje. Praktično ni trenutka, ko jih instrumenti ne bi kazali v okolici. Ponoči, sodeč po lučkah, srečava jadnico, ki pluje v smeri Fortalezze. Ali pa so bili (narobe označeni) ribiči, kdo ve? Vetra bo po napovedih v prihodnje manj. Zadnja noč je bila spet vetrovna. Na srečo je smer vetra malo manj od zadaj in lahko sta obešeni obe (krepko pokrajšani) jadri. V zadnjih 24 urah sva tako preplula 169 milj, od tega jih je tok prispeval deset.

Rolanja je občutno manj. To je dobra novica. Malo manj dobra je ta, da je rolanja manj, ker ni več toliko vetra. Hic! Dopoldan namreč veter pade na 3-4 Bf in če hočem imeti jadri obešeni, je potrebno pluti iz smeri. Pri relativnem vetru pod desetimi vozli, je tudi relativna hitrost, razumljivo, slaba. Malo boljša je absolutna hitrost. Nekaj časa. Tok nama najprej pomaga, da ne plutava na mestu, potem se obrne. In to ravno, ko bi po napovedi izpred petih dni morala zapluti v močnejšega. Jutri pričakujem novo napoved - upam da nama ne ukine toka...

27. september 2016, torek

Jacare - Saint Laurent du Maroni (5. dan)

Pa nama je storila ravno to! Tok, ki je bil po prejšnji napovedi napovedan strumno v pravoverni smeri s tja do štirimi vozli, se je z današnjo sfizil. Ah, ja... Sami vtinci, za katere mi je že sedaj povsem jasno, se bodo premikali simo-tamo in s planiranjem ne bo nič. Le zakaj model Oscar ne poganjajo pogostejše? No, v povprečju bo tok še vedno meni v prid, to je dobra novica. Slaba je ta, da je povprečje pač - povprečje. Segedin golaž je povprečje mesa in zelja...

Ponoči spet ni bilo spanja. Tokrat niso bile krive ladje, še manj ribiči, ampak veter. Sad ga ima, sad ga nema. Pa štimaj jadra, pa obračaj barko, pa se živciraj zaradi udarjanja jader - počni torej karkoli, samo spati ne, Tonček ti. Zjutraj, ko je treba vstati, se veter končno ustali. Skoraj točna krma 3 Bf. In meter in pol vala. Uboga jadra, pri 5-6 vozlih relativnega vetra na valovitem morju pač ne morejo stati. Nak, udarjanju je potrebno storiti konec. Pa tudi etanol je potrebno čim prej skuriti, da mi ne uniči še tisto malo dobre nafte, ki jo previdno vozim s seboj še iz Svete Helene. Dopoldan v glavni vlogi po nekajmesečnem dopustu debitira yanmarko in s petimi vozli se počasi bližamo Francoski Gvajani.

Popoldan Vesna uradno dovoli ribolov in pred mrakom je v kokpitu srednje velika tuna. Druga v nekaj minutah, prva je bila catch and release. S tem nesmotrnim dejanjem je na Mali do preklica spet zapovedan lovopust. Po eni strani je bolje, če ne ujamem nič, potem vsaj smem loviti.

28. september 2016, sredo

Jacare - Saint Laurent du Maroni (6. dan)

Zvečer ugasnem motor, nič kaj veliko bio diesla nisem pokuril. Lepo sem se vedel do narave in skladno z bio pamfletom še naprej omogočam bio razvoj rožic v moji bio nafti. Enkrat sem to že delal (z obupno zanič novozelandsko nafto) in rezultat je bil zamašeni filtri. In takrat mi je crknila tudi bošpumpa. Kaj tudi ta ne mara bio etanola? Ampak, tišina pod zvezdnatim nebom, pri 4 Bf vetra in nič ladjami v okolici, je vredna bio rizika! Nocoj sem prvič pošteno spal skoraj celo noč.

Skoraj celo noč. Kajti ob desetih in petintrideset minut zvečer sem se zbudil. Nekaj je močno počilo, Mala se je stresla, kot se je do sedaj že sedemkrat, nazadnje lansko leto, bliskalo je in v morje so leteli predmeti s palube. Kaj smo prebili zvočni zid? Nak, tako hitro spet ne plujemo, pa naj tok še toliko pomaga. Sinoči se je Mala zaletela. V ekvator. Ob tej priliki je Vesna s flešom pofotkala instrumente (aha, od tod torej bliskanje pred mojimi očmi) in v morje zalučala staro dobro slovensko steklenico, ki je nekoč gostila domači rum, sedaj pa Malino vizitko. Kdor jo najde, steklenico namreč, naju bo znal poiskati. V kiber prostoru, na Skypu. Voila! Osem takšnih steklenic torej že plava po oceanih (šest na Pacifiku in po

ena na Indijskem oceanu in Atlantiku), počasi bi se že spodobilo, da katero izmed njih kdo tudi najde in se javi...

Za kosilo je - tuna. Tuna v kari omaki s pečenim krompirčkom. Slastno. Manj razveseljiva novica je, da je majčkene tunice ob porabi pol kile mesa na obrok dovolj še za kosila za jutri in pojutrišnjem in še za naslednje dni kot tunin namaz za zajtrke. Še dobro, da nisva ujela velike ribe...

29. september 2016, četrtek

Jacare - Saint Laurent du Maroni (7. dan)

Še ena brezskrbno prespana noč za oba. Toliko sva oddaljena od obale, da dnevnih ribičev ni, ladje pa, kolikor jih je, so dobro označene in jih Malina tipala z lahkoto najdejo. Le enkrat sem se zbudil. Ob enih ponoči je zmanjkalo goriva. Po predvidevanju in po napovedi. Jadra so začela udarjat in potrebno jih je bilo pospraviti. Plan A tako zamenja plan B. Vključim rezervni motor in po novem se namesto na brezplačen veter voziva na drage alkoholne bio hlapec. Tako naj bi bilo danes še cel dan in če večerna vremenska napoved ne prinese odrešitve, tudi še ponoči in del jutrišnjega dne.

Morje je kot olje, yanmarko poje svojo pesem na ekonomičnih 1800 obratih in Mala napreduje proti cilju z (občasno celo) devetimi vozli. Yeeesss! Našla sva slabe štiri vozle toka. V pravo smer! Vsaj za nekaj ur. V popolni bonaci sem čisto ustavil barko in zmeril kam in kako hitro se premikava (in mislim, da prav hudih merilnih pogreškov na zelo mirnem morju, kjer je swella je manj kot meter, nisem zagrešil). Pa tudi sicer se ni za pritoževati, v celem dnevu nikoli ni bil pod vozlom. Vroče je, vetra ni, sonce pripeka. Še najbolje je biti skrit v kabini ob ventilatorjih in se zabavati v ladijskem kinu.

Za kosilo je tuna, tokrat v mediteranski omaki z maslenim krompirjem. Malo se že pripravlja na francosko kuhinjo. Fišenchips je (vsaj začasno) le še relikt iz meglene preteklosti...

30. september 2016, petek

Jacare - Saint Laurent du Maroni (8. dan)

Ob polnoči dvignem jadra in jih malo pred zoro tudi spustim. Nekaj vetra je bilo in spanje bi bilo prav prijetno, če ne bi ravno takrat naokoli kolovratili ribiči in se igrali z našimi alarmi. Ob štirih zjutraj pameten popusti in izključim radar alarme. Rezultat je, da moram sam gledati naokoli. No, vsaj piska ne, spanja tako ali tako ni bilo prej in ga ni sedaj. Preko dneva se sicer naredi nekaj vetra, obrne pa se tok in je po novem precej s strani. Mala proti cilju pluje obrnjena za 25 stopinj iz smeri. Rezultat? Še tisto malo vetra, kar ga je, je točno od zadaj. Hic!

Kljub temu, da imava še nekaj ribe, je ribolov danes spet dovoljen. V skladu s pričakovanjem po dobri uri zapoje palica. In odpoje do konca. Potem sledi tišina. In kmalu za tem montaža nove vabe. In nekaj ur kasneje se nova vaba pokaže v vsej svoji lepoti, okrašena s špansko makarelo.

Da nama ni dolgčas, se vse kar se ima za zgoditi danes, zgodi paketno v nekaj minutah - prvič med zajtrkom in drugič med kosilom. Vesna se fino poreže med pripravo zajtrka (in jo je potrebno fino poviti), meni se pokvari brivnik (in ga moram razstaviti in popraviti), riba odnese vabo (pa je potrebno najti in naštimati novo), pokvari se napajanje ventilatorjev (pomaga lotanje 12V vtičnice). Sanacija teh zadev potem traja vse do matineeje, ki se je danes začela šele ob enajstih. In trajala do kosila ob treh, ko je na sporedu naslednji paket dogodkov. Ujame se riba in pokvari se motor. Jedilnik za naslednje dni je torej znan: španska makarela. Yanmarko pa očitno ni tako ekološko ozaveščen, kot bi si človek mislil. Rožic ne mara in pika. Na vseh možnih koncih jih pljuva iz water separatorja. Pošteno čiščenje je bilo potrebno, da spet prede kot muca. Ej, brazilska nafta! Eco katastrofa!

Opoldne sva na poti natančno en teden. Preplula sva preko 1200 milj, kar je največ v takem času do sedaj.

Francoska Gvajana